

Skærsild uden at holde sig Mønstrene saa nogenlunde efterrettelige. Det har vist alle Dage og i alle Samfund sine Vanskeligheder med at opdrive de Retfærdige, hvis Retfærdighed bestaar i at kunne se med uhildet Blik, saa er det vist ogsaa en af de Dyder, der er vanskeligst at finde hos Kunstnerfolket. Kunstnerne er vel mere end andre ensidige i deres Syn paa Kunst; de er af gode Grunde nødt til at vælge sig et bestemt Synspunkt; deres Kunst er jo et Udtryk for det Syn, hvormed de se, og ved Vanens Magt føler de sig igennem deres egen Kunst bekræftede i deres Syn paa Virkeligheden som det rigtige. Det gaar her, som en Vismand har sagt, at Bestemmelse er Negation, man kan ikke vælge sig et Synspunkt, uden at man samtidig giver Afkald paa alle andre Synspunkter.

En svag Mulighed er der da for, at de meget ejendommelige Værker, som vi ikke ser noget til, ikke har kunnet naa frem, er omkomne i Censuren Luer; stor Sandsynlighed er der dog ikke derfor. I saa Fald maatte vel den fri Udstilling have annammet de undertrykte; men gaa vi derud, faar vi ikke vort Indtryk forandret af kvindelig Kunst. Vi finder der en Kunstnerinde fyldigt repræsenteret ved ét tiltalende Portræt, og et Par dito, der synes forulykkede, samt et Par andre Billeder vidnende om moderne Smag, men i Motivvalg og Behandling snarere længere fjernede fra det særlig kvindelige end mange af Charlottenborg-Udstillernes. Rigtignok er der Frk. Konstantin Hansen, i hvis Billeder man altid fornemmer en kvindelig Finfølelse, der interesserer, men en lignende Følelse sporer man i Billeder paa den store Udstilling. Man kunde fristes til at kalde Billeder som Fru Anchers, Frk. Konst. Hansens, Frk. Kollings — hvor forunderlig noble ser hendes to Billeder dog ud imellem den store Hob — enkelte Blomsterbilleder med deres udsøgte dekorative Virkning, Frk. Wigmanns Portræter, der alle vil vise os Sjælen i Øjet, alle disse Billeder kunde man fristes til at kalde særlige Udtryk for kvindelig Kunst, hvis ikke Sagen forholdt sig saaledes, at denne Slags Kunst, Finfølelsens Kunst, Anti-Robusthedens Kunst, ogsaa tæller talrige Dyrkere paa Mandssiden.

Er det nu ganske vist, at det ikke her er de mandlige Malere, der strejfer lidt ind paa det kvindelige Omraade?

Paa Forhaand skulde man synes, at ingen af de mangfoldige ny Beskæftigelser, paa hvilke Kvinden i vore Dage er slaaet ind, maatte ligge saa naturligt for hende, som det at være Maler. Maleriet er kun en udvidet Form for Haandarbejdet, der kræves ikke særlig Styrke, intet anstrengt